

James Swallow

NOMAD

Traducere:
Marian Tudorache

NICULESCU  fiction

Capitolul 1

Ziua se apropia de sfârșit, dar atmosfera era încă dogoritoare. Barcelona strălucea ca și cum ar fi fost sub efectul unui miraj, cu aerul reflectat de căldura zilei fugind de pe străzile înguste înapoi către cerul fără nori. În timp ce mergea pe jos, Pasco se bătea ușor pe umăr cu un exemplar făcut sul al ziarului *El Periodico*, lovindu-se din când în când peste epoleții săi de sergent. Cămașa de la uniformă se lipea de pieptul său ca un butoi, dar el nu părea să observe acest lucru. Pasco era un fiu al acestui oraș, la a patra generație și crescuse în soarele din Baleare. Chipul lui bătrân, tras ca o piele bună de vițel, stătea mărturie.

Trecea printre grupurile de turiști și de localnici fără să fie nevoit să facă vreun efort. Uniforma îl ajuta foarte mult, albastrul deschis caracteristic pentru *Mossos d'Esquadra*¹ și dunga roșie a caschetei făcându-i loc printre oamenii care ocupau strada. Acum, când soarele coborâse sub nivelul acoperișurilor, primul val de petrecăreți renunța la siestă și ieșea să se distreze. Se aflau alături unii de alții nemții cu fețe albe și britanicii cu fețe și mai albe, care rezistau cu greu

¹ Denumire sub care sunt cunoscute forțele de poliție din comunitatea autonomă Catalonia din Spania. (*n. trad.*)

la temperaturile ridicate, bucuroși de atmosfera răcoroasă și de cafelele în aer liber din această parte a orașului vechi. Printre ei apăruseră deja infractorii mărunți – hoții de buzunare și cei care vânau diferite ocazii.

Dar puțini dintre aceștia se aflau în apropierea acestui colț al districtului Ciutat Vella, din cauza clădirii impunătoare, alungită, a secției principale de poliție de pe Rambla. Era o clădire lipsită de atractivitate, toată din piatră albă și sticlă colorată în albastru, construită conform principiilor moderniste care au marcat orașul în ultimele decenii.

Traversă curtea secției trecând pe lângă Enrique care mergea în cealaltă direcție, cei doi polițiști dând din cap unul către altul. Enrique arată spre ziar.

— Salutare, Abello. L-ai terminat pe cel de azi?

Zâmbi, arătându-și dinții pătați de tutun.

Pasco deschise repede ziarul cu o mișcare largă. Era un mic ritual pe care îl împărtășeau o dată pe săptămână, de fiecare dată când apărea careul de cuvinte încruciate. Voia să îi arate lui Enrique că fiecare cuvânt fusese completat.

Tânărul se încruntă. Pasco știa că celălalt *sergent* nu reușise să rezolve careul respectiv, ceea ce însemna că Enrique trebuia să îi cumpere un pachet de țigări de foi bune, conform regulilor pe care le stabiliseră.

— Ai devenit dintr-odată mai bun, a spus Enrique, fără nici cea mai mică suspiciune.

Pasco a ridicat din umeri.

— Aerul cald. Mă face mai deștept.

Expresia de încruntare de pe fața lui Enrique se adânci.

— Dacă te prind că mă păcălești, o să îți umplu biroul cu rahat de pisică.

Zâmbi trist a înfrângere și trecu mai departe.

Pasco pufni. Peste puțin timp, poate într-o săptămână sau două, după ce va avea destule victorii pentru a recupera avantajul pe care Enrique îl avea în fața lui, îi va dezvălui secretul. Un cadou de ziua lui de naștere din partea nepotului sau, un gadget electronic în care păstra numele și adresele, datele de naștere și numerele de telefon. Era o chestie inteligentă, cuprinzând o bibliotecă imensă de cuvinte și fraze în diferite limbi, care l-a ajutat de mai multe ori atunci când Pasco avusese de-a face cu turiști străini. Avea încorporat și un dicționar, capabil să sugereze cuvinte întregi atunci când aveai doar câteva litere de la care să pornești.

Gândul la nepotul său l-a făcut să își aducă aminte de fiul său și sentimentul de vinovăție crescă în el. Ar fi trebuit să îi telefoneze ieri, dar, după serviciu, el și alți câțiva colegi au mers la barul din apropiere unde și-a petrecut seara în atmosfera de bună dispoziție grosolană pe care aceștia o întrețineau.

Pasco oftă. Fiul său îl îngrijora acum, de când mama acestuia se dusese în lumea îngerilor. *Tăticule, un om ca tine nu ar trebui să bată străzile*, a spus el. *A fi polițist este o slujbă pentru bărbații de vârsta mea, nu pentru a ta. Cere-le să îți dea o muncă de birou.*

O muncă de birou; ideea îi făcea inima lui Pasco să i se strângă în piept. Iubea acest oraș ca pe bunul său propriu și nu i-ar fi plăcut să-l vadă din spatele unui birou, zi de zi, de dimineața până seara...

Fiul său nu își dădea seama că pentru el acest lucru ar reprezenta o moarte lentă, lentă și grea, precum cancerul care o luase pe frumoasa lui Rosa.

Prin ușile de sticlă de la holul de intrare se auzea un murmur continuu de glasuri și un zgomot de activitate de

birou. Trecând prin arcadele detectoarelor de metal, dădu absent din cap către ofițerul de serviciu, în timp ce scannerul începu să țiuie. Celălalt ofițer de poliție îl salută absent.

Pasco își scoase cascheta și căută să își alunge gândurile legate de familie. Avea probleme mai mari de rezolvat. Uneori, fiul său părea că venise de pe o altă planetă, cu toate discuțiile sale despre lucruri ca încălzirea globală, care făcuse căldura verii să devină ucigătoare, cu scandalurile celor incredibil de bogați și cu oamenii din alte țări care păreau să se omoare unii pe alții din motive pe care Pasco nu putea să le pătrundă.

Oftă. Din cauza acelor lucruri nu mai cumpăra ziare pentru a citi știrile. Totul era prea deprimant. Era interesat doar de cuvintele încrucișate și de nimic altceva.

Pasco îl văzu pe băiat și se muștră că era prea adâncit în gândurile sale. Nu avea niciun motiv să nu fie atent la ce se petrecea în jurul său.

Tânărul era la vârsta adolescenței târzii, dar paloarea feței făcea ca vârsta sa să fie greu de ghicit. Avea o privire încruntată și ochi întunecați, plini de îngrijorare. Vârfurile buclelor sale negre cădeau de sub o șapcă maronie de pictor, restul corpului său fiind ascuns de pantaloni și de o bluză de trening obișnuită, de culoarea pământului arat. Mergea ca și cum pantofii lui de sport erau prea mici pentru el, pășind stângaci, în timp ce se îndrepta spre biroul mare de la care Tomás, ofițerul de serviciu, spunea ceva pe un ton iritat unui tânăr polițist.

Tânărul deveni conștient de faptul ca Pasco se uita direct la el și tresări de parcă ar fi fost lovit. *Sergentul* se uită atent la el și îl privi în față. Era palid și obosit, transpirat și pe gât avea o mică vânătaie.

Ochii săi i-au atras însă atenția lui Pasco. Adolescentul avea ochi atât de serioși, cum numai la un tânăr se puteau vedea. În ochii lui i-a văzut pe fiul și nepotul său.

Tânărul în trening s-a uitat cu o privire solemnă, ca și cum ar fi avut de gând să spună ceva iar apoi picioarele s-au prăbușit sub el. A aterizat cu toată greutatea pe pardoseala din gresie. Cei din jur au auzit impactul, zgomotul puternic al căderii răsunând pe hol și s-au întors să vadă despre ce era vorba.

Pasco a ajuns imediat lângă adolescent și a îngenuncheat să îl privească. Părea bolnav; nu ca un drogat care încerca să scape de dependență, ci ca cineva atins de o boală gravă care îl storcea treptat de vlagă.

— Te simți bine, băiete? a întrebat *sergentul*. Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de un doctor?

După privirea pe care i-a aruncat-o, Pasco și-a dat seama că tânărul nu înțelegea niciun cuvânt în spaniolă. O parte a minții sale – acea parte instruită, atentă, tipică unui polițist – evalua deja băiatul, gândindu-se la el din perspectiva modelului în care urma să prezinte evenimentul în raportul său zilnic.

— De unde ești?, a întrebat el, fără să se gândească la asta. Tânărul tăcut s-a uitat la el cu ochii săi serioși.

Sergentul s-a uitat în jur și a întâlnit fața familiară a cuiva îmbrăcat în uniforma galbenă și portocalie de paramedic.

— Noya! a strigat numele fetei, dar ea era deja în drum către el, ținând în mâna înmănușată geanta cu instrumentarul de urgență.

Noya era o prezență regulată în secție. Micuța catalană făcea parte dintr-un echipaj de ambulanță de la spitalul local și, de cele mai multe ori, atunci când apărea o problemă

medicală la secție, echipa ei era cea care răspundea la apel. Lui Pasco îi plăcea de ea, deși majoritatea celorlalți nu o plăceau. Era energică și serioasă, dar extrem de competentă.

— Ajutați-mă să-l pun pe o bancă, a cerut ea. Prinzându-l de-o parte și de alta, l-au dus pe tânărul care se clătina până la o bancă din lemn din sala de așteptare, paramedicul strigând celor care se aflau acolo să elibereze locul. Aceștia au plecat de acolo și Pasco l-a întins pe băiat pe bancă.

Respirația i se schimbase, luând forma unor gemete scurte, ca ale unui animal înfricoșat.

Nivelul de zgomot din holul de la intrare s-a redus pe măsură ce oamenii începeau să observe ce se întâmplă, oprindu-se din mijlocul propriilor drame pentru a urmări desfășurarea alteia. Unii se apropiau pentru a putea vedea mai bine.

Noya a pocnit din degete pentru a-i atrage atenția tânărului.

— Hei! Mă auzi?

— Nu cred că înțelege, i-a spus Pasco.

Ea și-a pus degetele pe gâtul tânărului pentru a-i verifica pulsul.

— Nu a avut un accident vascular cerebral, i-a răspuns Noya.

S-a întins către fermoarul de la bluza treningului dar băiatul nu a lăsat-o să îl deschidă. O emoție nouă i s-a strecurat în ochi: *frica*. A încercat să vorbească, dar tot ce ieșea era un geamăt de durere.

— Trebuie să îți deschid cămașa.

Noya a spus asta cu severitate. Clătina un stetoscop spre el.

— Ca să te ascult. Vorbea tare și pronunța clar fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un copil cu dezvoltare întârziată.

Tânărul și-a mutat privirea la Pasco și a încercat din nou să spună ceva. Lingându-și buzele uscate, a scos un cuvânt și efortul părea să îl coste.

Sergentul a prins doar o parte din cuvânt și s-a aplecat către el. Băiatul a încercat din nou, iar de data aceasta Pasco i-a auzit șoapta clar. „*Shahiden.*”

Cuvântul nu îi spunea nimic. Se încruntă.

— Dă-te într-o parte, s-a răstit Noya la Pasco. Nu te îngrămădi în mine!

A încercat să apuce fermoarul, însă tânărul s-a împotrivit din nou. Noya se încruntă.

— Nu am timp de asta.

Paramedicul scoase din buzunar o bucată de plastic portocaliu strălucitor. Un instrument de salvare, folosit de obicei pentru tăierea centurilor de siguranță de pe victimele accidentelor auto, dar Noya îl putea mânui ca un chirurg, pe care, printr-o singură mișcare rapidă, l-a agățat de gulerul bluzei de trening și l-a tăiat.

Pasco a făcut așa cum i s-a spus, dându-se înapoi un pas sau doi, creând pentru Noya spațiul necesar de manevră. Partenerul ei, un băiețuș portughez subțirel, traversa holul ținând într-o mână o targă pliabilă.

Tânărul a pronunțat din nou acel cuvânt și, fără să stea prea mult pe gânduri, Pasco a scos darul primit de ziua sa de naștere și a apăsat cu degetul pe butonul pe care scria *Traducere*. A repetat în orificiul pentru microfon al dispozitivului, cât de bine a putut, ceea ce auzise.

Nu ar fi nicio exagerare să spunem că locul în care se afla Jadeed era spațiul cel mai scump în care fusese vreodată. Apartamentul exclusivist situat la unul dintre etajele superioare ale hotelului Hilton aparținea atât de mult unei alte lumi, încât pentru el era dificil să exprime în cuvinte ceea ce vedea. Era ceva despre care nu ar vorbi cu nimeni altcineva de teamă că aceștia ar putea să fie amuzați de ceea ce le spune și să îl considere limitat și de pe altă lume. Nu îi plăcea să fie considerat inferior altora.

Dar camera de hotel în care se afla ar fi putut destul de ușor să cuprindă întreaga amprentă la sol a apartamentului din cartierul sărăcăcios din Jeddah în care crescuse. În prima noapte, nici nu a putut să doarmă în patul imens și moale, somnul fiindu-i întrerupt de visele în care era acoperit de apă într-un spațiu vast și gol. Și-a luat așternutul și și-a făcut locul de dormit în camera de zi, protejat de o canapea lungă, unde nu putea fi văzut de cineva care ar fi intrat pe ușă. I-a fost mult mai bine așa.

Jadeed sorbi dintr-un pahar cu apă în timp ce traversă camera spre una dintre ferestrele care se întindea de la podea la tavan. I se părea incorect să existe atât de mult spațiu doar pentru nevoile unei singure persoane. Credea cu tărie în acest lucru, ca și cum ar fi constituit o încălcare a vreunei legi. Era o dovadă de risipă. Dar așa era aici, în *Occident*.

În fața ferestrei deschise se simțea mai confortabil. O lună joasă era deja vizibilă pe cer, iar luminile se aprindeau peste Barcelona, de-a lungul cartierului Diagonal Mar și către centrul orașului. Sunetele ajungeau până la el de la șaisprezece etaje mai jos, acolo unde terasele restaurantelor

din centrul comercial situat peste stradă își începeau activitatea la începutul programului de seară.

Stătea în fața unei mese joase și își aprinsese una dintre țigările cehești care erau unicul său viciu, trăgând din ea cu nesaț. Aruncă chibritul într-o scrumieră de sticlă și scoase un nor de fum albastru.

Lângă scrumieră se afla un binoclu compact, dar foarte puternic, marca Bushnell, o pereche de căști wireless și ecranul de sticlă al unui telefon mobil inteligent. Jadeed lovi telefonul cu degetul, învârtindu-l într-o doară într-un cerc până când se opri. Deși, din exterior, dispozitivul semăna cu unul dintre multele telefoane de ultimă generație, acesta suferise foarte multe modificări. Sub suprafața de aluminiu lustruit, abia dacă mai exista o singură componentă din modelul original. Jadeed nu avea încredere în tehnologie, dar oameni mai inteligenți decât el îi spusese că utilizarea lui era sigură, iar el era destul de deștept încât să nu întrebe nimic.

Telefonul bâzâi și clipi pe neașteptate. Stingând țigara, și-a pus la urechea dreaptă una dintre căștile în formă de romb și a apăsat pe ecranul telefonului. Acesta s-a aprins imediat arătând mai multe pictograme colorate și un semnal sub formă de undă, al cărui nivel creștea și scădea.

Auzi o voce care i-a răsunat în ureche.

— *Sunt în așteptare.*

Cuvintele lui Khadir erau puternice și clare, ca și cum acesta ar fi stat în picioare lângă umărul lui Jadeed. Doar șaptele produse de paraziții sistemului de comunicație dintre ei trăda faptul ca omul de la celălalt capăt al liniei se afla la mii de kilometri depărtare. Există un mic defazaj, apărut, fără îndoială, din cauza traseului complicat determinat

de direcționarea clandestină a apelului în jurul globului și înapoi prin releul satelitului și prin filtrele de criptare la ambele capete.

Jadeed dădu din cap.

— Foarte curând.

Luă binoclul și cercetă acoperișurile. Își găsi repede linia de vizibilitate. La scurt timp, se uită la telefonul inteligent, atingând cu atenție pictograma unei aplicații. A apărut o fereastră în care se afla un cronometru, iar Jadeed a privit cifrele care scădeau către zero. Khadir privea exact același afișaj.

Ceasul a ajuns la semnul care indica două minute și a clipit în roșu.

— *O sută douăzeci de secunde*, murmură vocea.

— *Suntem deplin angajați.*

Jadeed zâmbi ușor.

— Nu tot timpul a fost la fel?

Khadir nu reacționează la comentariu.

— *Au existat probleme cu emisarul înainte de intrarea în dispozitiv?*

Jadeed aruncă o privire spre degetele mâinii drepte. Erau încă puțin roșii și umflate de când fusese nevoit să le folosească pentru a face disciplină, strângând bilele de oțel ale mărgelilor sale de rugăciune *mizbaha* într-un cerc strâns, ca pe un box.

— Nu, a mințit el.

Urmă un moment de tăcere și, fără tragere de inimă, își modifică răspunsul.

— Nimic care să fie de interes.

Presupunând că partenerul de dialog a simțit ceva din vocea lui, a evitat să comenteze.

— *Apreciez faptul că gestionezi personal această situație, a spus el. Înțelegi că am nevoie de niște ochi de încredere care să fie martori la acest lucru, nu-i așa?*

— Desigur.

De fapt, erau mulți oameni cărora Khadir putea să le dea această misiune, oameni pe care ar fi avut tot interesul să dea vina după ce s-ar fi terminat totul; dar acest lucru era prea important pentru a fi lăsat unor persoane care nu aveau calitățile necesare.

— Mi-am pregătit plecarea.

Jadeed plătise camera pentru încă o zi, dar el va pleca de acolo în ceva mai mult de...

Aruncă o privire spre telefon. Mai erau doar șaiszeci de secunde. Ridică binoclul din nou și își găsi ținta.

— Aceasta este ceea ce americanii ar numi momentul adevărului, a spus Jadeed, aproape pentru sine.

— *Cât de bine spus!* îl complimentă Khadir.

Băiatul a încercat să o oprească pe Noya, dar efortul său nu a fost suficient și a fost făcut fără convingere, ca și cum nu ar fi putut strânge energia de care era nevoie. Gemu în timp ce Noya îi apăsa discul stetoscopului pe piept. Cealaltă mână a ei se mișcă ușor peste torsul tânărului, degetele ei groase, îmbrăcate în latexul albastru, cercetându-i corpul. Fiecare atingere era însoțită de o nouă reacție de durere.

Paramedicul înjură cu o voce scăzută și prinse în mână o bucată din tricoul băiatului, descoperindu-i o parte a pieptului printr-o altă tăietură de cuțit.

Pasco auzi geamătul partenerului ei. Auzi de fapt acel sunet ascuțit în timp ce portughezul se dădea înapoi, întorcându-și fața. Îi era cunoscută acea expresie de dezgust și

oroare, disimulată rapid sub o aparență de detașare profesională. Unul dintre turiștii care priveau scena în desfășurare deveni palid.

Pasco era obligat să se uite la băiat și o regretă imediat, făcându-și cruce în timp ce își dădea seama ce i se întâmplase băiatului.

— *Sfântă Maria...*

Deodată își simți vârsta până în măduva oaselor, grea ca plumbul. Era întristat de faptul că cineva putuse provoca ororile pe care tânărul le suferise.

Un țuiit digital scurt îi readuse atenția către gadgetul electronic pe care îl ținea în mână. Pasco uitase că îl ținea între degetele sale groase. Dispozitivul găsisese traducerea cuvântului pe care el îl rostise și îl apucă groaza.

Shahiden (arabă, substantiv), scria acolo. *Martir*.

Noya începu să vorbească.

— Cred că e ceva ...

Geamătul slab al băiatului a fost ultimul lucru pe care Pasco Abello l-a mai auzit.

Pentru o secundă nu se văzu decât o mare de acoperișuri din gresie roșie, iar în clipa următoare o erupție neagră-cenușie de ceață și bucăți de dărâmături acoperi lentilele binocului. Jadeed renunță să se mai uite, în timp ce șocul exploziei parcurgea distanța de trei kilometri până la balcon și îl zdruncina în timp ce trecea, făcând să se zgâlțâie ferestrele înalte.

Închise ochii și își imaginează efectul exploziei, bucurându-se la acest gând. Primul fulger orbitor al exploziei și cercul de aer compactat radiind în interiorul secției de poliție, sticla și plasticul spulberate de suprapresiunea

catastrofală. Corpurile celor aflați cel mai aproape de locul exploziei distruse complet.

Sângele transformat în vapori, carnea devenită cenușă. Stâlpii și pereții de susținere încovoidându-se și rupându-se în bucăți, împinși către exterior de forțe la care nu erau capabile să reziste. În câteva microsecunde, clădirea se va rupe în bucăți. Structura se va prăbuși sub propria greutate, rămășițele ei deplasându-se în șuvoaie zgomotoase către străzile din jur.

Deschise ochii. Agitația produsă de zgomotul exploziei fu urmată de un cor mecanic de sunete stridente de claxoane și de sirene produse de declanșarea instantanee a alarmelor mașinilor aflate pe o rază de un kilometru și jumătate. În aerul rece al serii, niciun curent de aer nu era în stare să agite coloana de fum care se ridica în spirală. Arăta ca un pumnal negru și mare, înfipt în mijlocul ruinelor.

Așteptă încordat și avu o stare de satisfacție la auzul huruitului lung și redus în intensitate, pe care îl simți în stomac, produs de discuțiile dintre oamenii aflați pe bulevardul de dedesubt, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Un al doilea nor de praf, și mai mare, era proiectat în aer, în timp ce clădirea distrusă se prăbușea. Din locul în care se afla, Jadeed nu putea vedea secția de poliție, dar erau vizibile urmele pe care le lăsa dispariția ei.

— *Efecte pe scară largă*, a remarcat Khadir, cu un ton neutru.

— *Sunt și incendii.*

Jadeed se întreba cât de clar vedea șeful său ce se întâmpla.

— *Probabil un satelit spion sau o dronă?*

Se uită absent în sus, către cerul care se întuneca.

— Conducele de gaz..., începu el, dar, înainte de a putea să-și exprime pe deplin gândul, șocul surd al unei a doua explozii amplifică haosul deja existent. Noi dâre de fum se alăturau norului principal, iluminate la mijloc de incendiile alimentate de gaz.

Jadeed se ridică de pe scaun și își strânse telefonul și binoclul.

— *Sunt mulțumit*, a spus vocea din ureche. *Emisarul are binecuvântarea mea.*

Ultimele cuvinte se auzeau ca și cum ar fi fost spuse altcuiva.

— Plec acum, a răspuns Jadeed, dar când s-a uitat în jos la telefonul inteligent a văzut că afișajul era imobil, semnalul sub formă de undă plat, iar cronometru se oprise la zero.

Puse telefonul în buzunar, lovindu-l de mărețele de rugăciune.

Își luă cutia mică în care pusese tot ce avea nevoie de pe patul pe care stătuse și puse pistolul Beretta 84F aflat lângă celelalte într-un toc de șold, ascuns de croiala hainelor.

În tot zgomotul și confuzia care continuau, sunetul alarmei de incendiu de la Hilton țiuia neobservat în timp ce părăsea hotelul pe la ieșirea de urgență și trecea printre oamenii care arătau și se îndreptau către coloana de fum.